"Μεγαλοπρέπεια της σκόνης, μεγαλειότητα του κενού!", αναφωνεί ο Φλομπέρ σε μια ελεγεία για τον άνθρωπο που καταστρέφει τα πάντα μέσα στην ματαιότητα της δόξας του, προκειμένου να αισθανθεί ότι κάτι μπορεί να κάνει -αλλά αλίμονο- μόνο καταστροφικό σε αυτό τον κόσμο. Για να φέρουμε την φράση αυτή πιο κοντά στην εποχή μας θα την παραφράζαμε "Μεγαλοπρέπεια της μεσοαστρικής σκόνης, μεγαλειότητα του διαστημικού κενού» και αυτό εννοεί την κατάσταση στην οποία ο άνθρωπος οδηγεί την κατοικία, τον πλανήτη που του έχει δοθεί σαν κατοικία προσωρινή.

'Ενα από τα μεγαλύτερα διλήμματα που συχνά αντιμετωπίζουν οι γιατροί είναι το αν θα πουν ή όχι στον ασθενή ότι πάσχει από μια ασθένεια που ασφαλώς τον οδηγεί στον θάνατο. Βρίσκουν διάφορες δικαιολογίες μιλώντας του για την βαρύτητα της κατάστασης, την θεραπεία με το αμφίβολο αποτέλεσμα, τις χαμένες δυνάμεις του οργανισμού, το εξασθενημένο ανοσοποιητικό σύστημα κλπ υπαινισσόμενοι πάντοτε την εγγύτητα του τέλους. Από την άλλη πλευρά υπάρχει η ψυχολογία του ασθενή και ο τρόπος με τον οποίο θα αντιμετωπίσει την κατάσταση μαζί με όλες τις συναισθηματικές φορτίσεις. Λυπόμαστε τον ασθενή για το τρόπο που θα αντιδράσει και θα αντιμετωπίσει την όλη κατάσταση. Αυτά θα μπορούσα, με σκεπτικισμό, να τα δεχτώ σε κάποιο βαθμό καθώς αφορούν μια ατομική περίπτωση. Στην ουσία, όμως, σε ότι αφορά την ανθρωπότητα σαν σύνολο, πρόκειται για μια επίφαση λύπησης και συναισθηματισμού, ένα προσωπείο υποτιθέμενης ανθρωπιάς που καλύπτει την παγερή αδιαφορία και τον οικουμενικό ωχαδελφισμό της ανθρωπότητας.
Το "Ρολόι Ημέρας της Κρίσης" μετακινήθηκε 2 λεπτά μπροστά, από 23:53 πήγε 23:55, πέντε λεπτά πριν από την καταστροφή του πλανήτη. Στην περίπτωση αυτή, χωρίς συναισθηματισμούς και δάκρυα, η προειδοποίηση είναι ξεκάθαρη, "το τέλος είναι κοντά", και κανείς δεν δίστασε και δεν προβληματίστηκε με ποιόν τρόπο θα το πει, και αυτό διότι είναι σίγουρο πως μέσα από την αδιαφορία λίγοι θα μπορέσουν να καταλάβουν το βάθος της προειδοποίησης και το μέγεθος του κινδύνου. Ο ασθενής στην περίπτωσή μας αδυνατεί να συλλάβει αυτό που ευθέως του λέγεται. Αδυνατεί να συλλάβει τον κίνδυνο, αναζητώντας την ευτυχία σε κάθε λογής μικροχαρές της εφήμερης ζωής του.

Τελικά, ποιος θα βρεθεί θρηνήσει για την "Μεγαλοπρέπεια της σκόνης, μεγαλειότητα του κενού!", αν ακόμη δεν είναι τόσο αργά, δεν πρέπει να μιλήσουμε βλέποντας απέναντί μας έναν ασθενή, κάποιον στο κρεβάτι της αρρώστιας, αλλά εκείνον που μεθοδικά εργάζεται για το τέλος του. Κάποιον δηλαδή που επεξεργάζεται τις συνθήκες αυτοκτονίας του.

"Καταλαβαίνεις, άραγε, την αξία των λέξεων που χρησιμοποιείς... έκταση, διάστημα; Είναι ευρύτερες από σένα και από τον κόσμο σου ολόκληρο", συμπληρώνει ο Φλομπέρ, στα "Απομνημονεύματα ενός Τρελού", δίνοντας το στίγμα της νοοτροπίας εκείνης αλλά και της παρούσας εποχής.

Γιώ ργος Τσαντάκης

Ημερομηνία καταχώρησης: 25.1.2007